Sportul MAGAZIN

NOTE CULTURALE

● Cine crede că fotbalul e „treabă de bărbați" în mod exclusiv, va suferi un șoc aflind că noul film sovietic **„Meciul secolului"**, consacrat istoriei fotbalului, este opera regizoarei gruzine Nana Mcelidze. Evitînd detaliile pitorești sau anecdoticul, filmul prezintă jocul cu balonul rotund ca un triumf al voinței omului.

● Pentru că sîntem la fotbal, să mai pomenim că filmul **„Viața mea este balonul"** e dedicat — de către cunoscutul regizor François Reichenbach — vieții marelui fotbalist brazilian Pele. Sînt trecute în revistă episoade din viața celebrului sportiv, de la copilăria sa grea într-o „favela", un cartier de mizerie din Rio, pînă la momentele consacrării sale ca „cel mai bun jucător de fotbal al tuturor timpurilor".

● La Casa de cultură a întreprinderii „Victoria" din Florești (Prahova) a fost deschisă o interesantă expoziție de pictură, prezentînd creația unor artiști amatori. Printre exponate am avut plăcuta surpriză de a recunoaște și două lucrări cu subiect sportiv: **„Schiori"** de **Elena Negrea** și **„La patinaj"** de **Ileana Bundalici.**

● Pe ecrane rulează filmul **„Al doilea start"**, al regizorului cehoslovac Stepan Skalsky, în care problemele vieții de toată ziua se împletesc cu momentele, atitudinile sau mentalitățile sportive. Un actor expresiv, Jiri Bartoska joacă rolul unui constructor-tenisman care pentru scurtă vreme, crede că și în viață se poate considera mereu învingător, ca și la tenis, doar — după aprecierea criticii — „prin jocul vanității, al încăpățînării".

AFORISME

● *Majoritatea sportivilor și-ar da onorurile unei întregi vieți pe o singură medalie olimpică de aur! Dar mai e un revers. Cehov, Blaga, Malraux n-au obținut premiul Nobel, Collins, pilotul modulului lunar, n-a pășit pe lună. Ilie Năstase n-a cucerit Wimbledonul (încă), iar Ron Clarke n-a fost campion olimpic. Dar asta nu înseamnă că nu sînt mari!*

● *Deviza lui Nansen: „Ai reușit — continuă, n-ai reușit — continuă!" se aplică perfect în sport: ești învingător — antrenează-te, ai fost învins — antrenează-te!*

● *Victoria este ca un iceberg. Partea nevăzută, incomparabil mai mare, cea care-i asigură existența și stabilitatea, reprezintă în sport partea nevăzută și nespectaculoasă: antrenamentul.*

Dorin ALMĂȘAN

O IDEE, UN ANUNȚ ȘI... 105 PARTICIPANȚI

În urmă cu un an, un cititor din București, **Mihai I. Păduraru**, se adresa ziarului nostru, exprimîndu-și intenția de a organiza un concurs de șah prin corespondență și solicitînd, în acest sens, sprijinul ziarului. Cum? Prin anunțarea acestui concurs la rubrica „Răspunde Ion Poștașu" și, bineînțeles, prin publicarea adresei sale: Bd. C. Brîncoveanu nr. 120—122, bloc 34, scara A, etaj V, Berceni-Sud, sectorul 5. La această adresă, Mihai I. Păduraru aștepta înscrierile celor doritori de a participa la concursul de șah prin corespondență pe care se hotărîse să-l organizeze.

Firește, am dat curs rugămintii cititorului nostru, felicitîndu-l pentru inițiativă, fără a-i împărtăși, atunci, optimismul în legătură cu succesul acestei inițiative. Aveam însă să ne înșelăm. Căci, iată ce am aflat dintr-o scrisoare primită zilele acestea de la Mihai I. Păduraru:

„După apariția în ziarul „Sportul" a micului meu anunț, s-au înscris la concursul de șah prin corespondență 105 iubitori ai acestui sport, tineri și virstnici. Cîștigătorul concursului dotat cu „Cupa 64", donată de mine, este Virgil Dumitrescu din Brașov. Pe locurile următoare s-au clasat: Alexandru Vasile (Buzău), Toma Mihai (Drăgășani) și Dumitru Bercu (Iași). S-a desfășurat și un „turneu de consolare", care a revenit lui Niculae Pripoaie (Cîmpina). Vreau să vă informez că premiul (modest: niște cărți de specialitate) pentru „cea mai frumoasă partidă" a fost cîștigat de Claudiu-Baboie Iordache (Buzău)".

Acum, Mihai I. Păduraru își propune să organizeze a doua ediție a „Cupei 64", înscrierile primindu-le la aceeași adresă, pe care am publicat-o de altfel din nou, la începutul acestor rînduri. Și nu ne îndoim că succesul ei va fi și mai mare. La a III-a ediție, probabil că nici nu va mai fi nevoie să dăm în ziar adresa organizatorului... **(J. B.)**

DINCOLO DE LITERA REGULAMENTULUI...

În urmă cu cîțiva ani, actuala deținătoare a Cupei la fotbal, Steaua, a susținut finala cu eterna sa rivală, Dinamo, meciul fiind arbitrat de Gh. Limona, unul dintre cei mai buni „cavaleri ai fluierului". La un moment dat, acesta a acordat un gol în favoarea echipei Dinamo, întrucît nu văzuse că balonul a fost introdus în poartă, cu mîna, de Dinu.

Dinu a recunoscut fapta și arbitrul a anulat golul. Anularea n-a fost, de fapt, nici ea regulamentară, recunoașterea jucătorului neconstituind un factor de natură să fie luat în considerație pentru schimbarea unei decizii. Și totuși, Limona s-a descurcat bine...

CĂRȚI NOI

CULTURISM

Continuînd seria lucrărilor privind culturismul, **Editura Sport-Turism** pune la îndemîna celor interesați un nou volum din acest domeniu semnat, de această dată, de publicistul **Székely László.**

Noul manual, intitulat „Culturism", va fi desigur apreciat mai ales că aduce în discuție cîteva elemente inedite în tratarea temei. În afară de exercițiile recomandate și, firește, obișnuite într-o astfel de lucrare, autorul își concentrează însă atenția pe cîteva elemente de bază practicării culturismului: **indicarea unui raport rațional între cantitatea de efort, alimentație și recuperarea fizică; aplicabilitatea exercițiilor la toate vîrstele și, în fine, utilitatea practicării exercițiilor cu greutăți mici, în antrenamentul ajutător, necesar și altor discipline cum ar fi boxul, luptele, rugby-ul, canotajul, tenisul, halterele.**

(I. O.)

ALTE APARIȚII

● **Virgil Crihan,** Hochei — pregătirea copiilor și juniorilor, lei 7,75, pag. 198.

● **I. Radovici, P. Radovici,** Gimnastica abdominală, lei 3,25, pag. 87.

NOTĂ: Autorii lucrării „Voleiul românesc" fac precizarea că antrenorul echipei masculine a României la campionatele europene din 1955 și la campionatele mondiale din 1956 a fost Gheorghe Petrescu **și nu** Nicolae Sotir, **cum din greșeală a apărut în volum.**

— *Pressing, înaintarea, pressing! Poate le smulgem un auto-gol!*

Desen de **MATTY**

DE CE NU MAI ARE CLAY MEDALIA OLIMPICĂ DE AUR?

● „Nu servim negri!" ● Încăierarea cu „bluzele de piele" ● În apele riului Ohio

„Amintirea mea cea mai vie din vara lui 1960 nu se referă la formidabila primire, la onorurile pe care mi le-au înfățișat șeful poliției, primarul, guvernatorul, ba chiar cei zece milionari din Louisville — ci mult mai mult la acea seară cînd am stat pe podul Jefferson-County și mi-am aruncat medalia olimpică de aur în apele riului Ohio. Doar cu cîteva minute înainte am apărat medalia pînă la sînge împotriva unui om care voia să mi-o ia, tot așa cum și în ring fusesem gata să lupt pentru ea pînă la leșin. Pentru a cîștiga această medalie, la care visam încă din copilărie, a trebuit să încasez lovituri și să sîngerez, să îndur suferințe, prin sudoare și lupte, să duc mii de runde în ring și în sala de antrenament. Acum am aruncat-o în riu și nu-mi pare rău. Nu simt nici un regret, ci doar o ușurare"

Așa începe unul din cele mai tulburătoare capitole ale cărții autobiografice *„Cel mai mare"* scrisă de **Muhammad Ali** (cunoscut mult mai bine sub numele său adevărat de Cassius Clay), împreună cu ziaristul Richard Durham.

Ce s-a întîmplat de fapt în jurul medaliei de aur pe care Clay o cîștigase la Jocurile Olimpice de la Roma, odată cu titlul de campion la categoria semigrea?

Era pe vremea cînd revista americană *„Time"* se credea îndreptățită să scrie: *„Cassius nu-și scapă medalia din ochi. El doarme chiar cu ea"*. Clay confirmă, în carte, această presupunere: *„Era adevărat. purtam medalia și la masă, și în somn, și nu mă trezeam nici atunci cînd muchiile ei ascuțite îmi zdreleau carnea. Pentru nimic în lume nu m-aș fi despărțit de ea. Nici chiar atunci cînd spoiala de aur se mai cojise, de se vedea plumbul gri".*

Ce s-a întîmplat totuși la Louisville în acea zi ploioasă cînd Clay, pe atunci un tînăr de 18 ani, hotărîse să iasă la plimbare, în centrul orașului, împreună cu prietenul său Ronald King, pe care-l numește „un școlar excepțional"? Să-l lăsăm chiar pe el să povestească:

„Cum au început să cadă primele picături de ploaie, am frînat în fața unui restaurant renovat. Deși Ronnie mi-a atras atenția să nu opresc, mi-am parcat motoreta lîngă motocicletele mari ale unei bande de tineri cu bluze de piele, cu zvastică pe spate și lanțuri de bicicletă pe după gît — cum era moda atunci. Am văzut două locuri libere la tejghea, ne-am așezat și am comandat chelneriței două chiftele și două pahare cu lapte. Știam că majoritatea restaurantelor, hotelurilor și cinematografelor din Louisville, ca de altfel peste tot în sudul american, erau interzise pentru negri. Cu toate acestea, cînd fata mi-a răspuns: «Nu servim negri!», am crezut că medalia mea de aur va rezolva problema. «Miss — i-am spus politicos — eu sînt campionul olimpic Cassius Clay», iar Ronnie i-a arătat medalia, scoțînd-o de sub bluza mea. Dar din capătul tejghelei, fără măcar să ne privească, patronul strigă: «Puțin îmi pasă cine e. Am mai spus că nu servim pe negri!»"

În continuare, povestea lui Clay ia turnura unui film polițist. Cei doi băieți, cu iluziile dintr-o dată sfărîmate, nu înțeleg și nu recunosc fața hidă a unor realități. Cassius e tentat să intre în prima cabină telefonică și să apeleze la toate mărimile orașului care se arătaseră bucuroase să aibă un mare campion la Louisville. Dar în majoritatea cazurilor i se rîde în nas. Apoi, cei doi prieteni sînt atacați de banda „bluzelor de piele" și urmăriți pe străzile orașului cu marile motociclete Harley-Davidson. Șeful bandei ar fi vrut să pună mîna pe medalie, ca s-o ofere în dar iubitei sale. Pe podul Jefferson-County ciocnirea a devenit inevitabilă. Cassius nu se lasă intimidat de amenințări și nici de lanțurile de bicicletă, încăierarea e dură și curajul celor doi prieteni biruie pentru moment. Dar în același timp se pierd ultimele lor iluzii într-o viață dreaptă. În seara aceea, de pe acel pod, Cassius aruncă medalia de aur în apele negre ale riului Ohio. Cînd Ronnie îl întreabă de ce a făcut-o, Cassius îi răspunde:

„Medalia olimpică a fost cel mai scump obiect pe care l-am avut vreodată. Eram în stare să mă rog la ea. Ea era simbolul unui țel atins, dovada apartenenței la o echipă, la o țară".

Dar toate astea s-au dus. Tînărului Cassius i s-au năruit idealurile atît de scumpe într-o singură seară. *„Atunci am simțit* — zice el — *o durere, ca după lovituri la care nu poți răspunde".*

RĂSPUNDE Ion Poștașu

DUMITRU PINTEA și GHEORGHE STRĂCHINARU, BUCUREȘTI. Meciul dintre Malta și R.D.G., din cadrul preliminariilor campionatului mondial de fotbal — grupa a III-a s-a disputat în orașul La Valletta. Reprezentativa R.D.G. a învins cu 1—0 (0—0). Un scor strîns, care constituie, oricum, o surpriză. Dar, pe lîngă marile surprize pe care ni le oferă mereu fotbalul, aceasta nici nu contează!

I. SOLOMON, CONSTANȚA. Ați fost la un meci de rugby, la Constanța, și, la intrare, vi s-a dat un calendar de... baschet! Din două una: sau a fost o greșeală a aceluia care se ocupă de difuzarea acestor calendare, sau clubul Farul urmărește ca spectatorii constănțeni să cunoască cît mai multe sporturi. Încercați să vă duceți și la un meci de baschet. Poate că aveți șansa să primiți un calendar de... rugby!

NICOLAE ROȘIORU, actor la teatrul „G. Bacovia", BACĂU. **„De ce nu se completează formațiile pentru Cupa Davis cu o tenismană?"** Iată o chestiune la care nu s-a gîndit

nimeni pînă acum, ținînd seama de tradiția acestei competiții. Dar, cine știe, poate că Federația internațională de tenis va reflecta cîndva la o asemenea formulă care apare acum oarecum excentrică.

ION GHINESCU, COMUNA BOTENI. O reflecție a lui Răducanu despre Cristian:

— Ce pot spune decît bine,
Apără la fel ca mine.
Are, cred, talent cu sacul,
Dar nu sprijină... atacul!

ION MEICU, BUZĂU. Înainte de a se dedica fotbalului, Florin Cheran a fost un bun atlet. Mai precis: sprinter și săritor în înălțime.

MIRCEA FARCAȘ, BUCUREȘTI. Ne pare rău că trebuie să vă contrazicem, dar, la București, C.C.A. a cîștigat cu 5—1 meciul cu Luton Town.

UN GRUP DE IUBITORI AI FOTBALULUI DIN BRAȘOV. **„Vă rugăm să ne confirmați dacă echipa C.F.R. Timișoara a participat vreodată la campionatul Diviziei A la fotbal?".** Presupun că toți sînteți foarte tineri și, deci, nu știți ce s-a întîmplat în urmă cu ani. Nu este mai puțin adevărat însă că, jucînd de atîta vreme în diviziile inferioare, C.F.R. Timișoara a făcut să se uite anii ei de glorie sportivă. Formația timișoreană a activat mulți ani în Divizia A, obținînd performanțe remarcabile. Să le amintesc, de pildă, pe cele din ediția 1947—48, cînd Locomotiva Timișoara, cum se numea atunci, s-a clasat pe locul al doilea în campionatul Diviziei A și a ajuns și în finala Cupei, pierzînd la mare luptă, 3—2, în fața I.T.A.-ei. Să vă spun și cînd a jucat ultima oară în prima divizie echipa timișoreană: în ediția 1970—71.

GHEORGHE NICOLAE, BUCUREȘTI. Răspunsul dat la radio unui ascultător este exact: dacă o echipă de hochei aflată în inferioritate numerică, prin eliminarea unui jucător pentru două minute, primește gol, ea beneficiază de elementa regula-

mentului, jucătorul respectiv avînd dreptul de a reintra imediat pe gheață, indiferent care este scorul partidei în acel moment. În cazul cînd echipa are 2 jucători eliminați va reintra în teren primul jucător eliminat. Celălalt, așteaptă scurgerea pedepsei sau... primirea unui nou gol.

Ilustrații: N. CLAUDIU